

ESPLAIS LITERARIS

Intimes

Totes les cordes de la meva lira,
armonitzen llurs cants, per brollar-n'un;
igual que el pur encens d'una gran pira
tot pel mateix camí va cel amunt.

No són mos rústecs diis els qui les polsa,
no són per Déu, els càntics, tan sublims,
l'arpa és el cor de la sonata dolça
animat per la pura llum dels cims.
El goig d'un amor immaculat destria;
les queixes d'un anhel immens transcriu,
amb els versos d'aquí, bella Maria,
sentiràs del meu cor l'encès caliu.

Innocent, entra atrevit
en la cambra de l'aimia,
un raig del sol, que en dolç lliit
la besa mentre somnia.
I, jo, per l'amor ferit,
amb més ànima i més vida,
no puc volar amorosit
allà on sempre el cor em crida.

N'és molt xamosa, n'és ben plantada
l'hermosa nina dels meus amors;
¡quins ulls tan fondos!, troç d'estelada,
fans blaus i formosos, purs i traidors.
De tan sols veure'ls, porto cadenes,
clavats flamejen al fons del cor,
són claus que em sagnan; mes aitals penes
joíós vui dur-les tan viu com mort.

¡Que ets bella, excelsa i franca,
tot lo creat tens en tú;
que neu, ta cara és més blanca,
el sol, veient-te, no llúu!

He vist rossolar per tes galfetes,
destriades llàgrimes suaus;
boi sabent que amarg dolor les feia,
foll he desitjat eixes perletes
i apurar les que guarden tos ulls blaus.

En tes absències, crudels per la meva ànima,
mon cor amorós t'ha plorat amargament;
trobaràs en cada mot transparent llàgrima,
i en cada una un gemec d'enyorament.

Abraçats tots dos estàvem
una nit al meu portal;
de sobte una ma amorosa
damunt nostre es va posar;

i enrogida tu em mirares,
avergonyit, baixí el cap,
em giro, i veig que la lluna
com mare besa als infants,
el nostre amor segellava
amb un bes d'eternitat.

Molts la riquesa envegen,
alts honors altres aspiren,
la glòria, quants la recerquen,
la diixa, quants la voldrien.
Es ben poc el que dalexo,
és bell goig el que somnio,
que mos ulls per tot et trobin
i del cor tu sempre em miris.

EROS

IDEARI

ELS SUICIDES

Són valents o covards, però suïcides a la fi.
Aimen d'una manera tant abnegada a la mort, que do-
nen el despreci més gran a la vida sense donar-se'n
compte.

La vida!..., però si en ella tots ho som uns mise-
rables suïcides. Per això, per res volem fondre'ns en
el gresol de les generositats, no fugint de les arrels
atàviques i ancestrals que recorden les cavernes i el
sílex.

Ningú vol extasiar-se en la gaia contemplació de
Psiquis, ni al reflexe de l'espiritualitat personificativa
dintre dels ambients materialitzats que vivim, lògica
de les rivalitats i odís homicides i de rebot suïcides.

No és extrany que també les grans intel·ligències
internacionals fracassin, demanant el bé màxim, no
estant el poble preparat per ell infortunadament. L'ho-
me, és dolorós el dir-ho, encara no sap distingir el bé
del mal. Donem una mirada als pobles: volen la pau i
no saben entendre's en el recinte de la seva localitat;
encara són esclaus, no tenen ideal.

Si Diògen tornava, encara no trobaria homes
nous per manca de llums votives en els pensaments
de poca tensió en la neurona decaïduda, per les pas-
sions desviades del camí dels optimismes pràctics i
profitosos.

De suïcida només n'hi ha un de sublim, aquell que
per donar vida a la vida la consagra experimentant
útilment per la col·lectivitat humana.

JOAQUIM GRAS QUERA